

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 551/2012/5. szám

A Kúria a Dr. Babó József ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a Dr. ... jogtanácsos által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. június 7. napján kelt 15.K.33.640/2011/12. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 15.K.33.640/2011/12. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 20.000 (húszezer) forint kereseti és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. május 23-án érkezett Magyarország területére kereső tevékenység folytatása céljából kiállított tartózkodási vízummal. A vízum lejártát követően tartózkodási engedélyt kapott, melyet két alkalommal, legutóbb 2011. január 18-áig hosszabbított meg az idegenrendészeti hatóság. A felperes 2010. december 14-én tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmet nyújtott be kereső tevékenység folytatása céljából. Kérelmét az elsőfokú idegenrendészeti hatóság a 106-1-66739/10/2010-T. számú határozatával a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 18.§ (1) bekezdés a) és b) pontja, valamint a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (6) bekezdés g) pontjára, (7) bekezdésére, és 59.§ (2) bekezdésére hivatkozással elutasította, mivel a felperes a tartózkodáshoz szükséges feltételek fennállását nem tudta igazolni. Így nem nyert igazolást magyarországi tartózkodási

célja, nem rendelkezett a megélhetés, valamint a kiutazás költségeit biztosító anyagi fedezettel, nem minősült az egészségügyi ellátás teljes körére biztosítottnak és azok költségeit sem tudta fedezni. Az elsőfokú hatóság megállapította továbbá, hogy a felperes az eljárás során a hatósággal hamis adatokat, valótlan tényt közölt a tartózkodási célt igazoló okiratok benyújtásakor. A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú hatóság az alperes 2011. július 20. napján kelt 106-T-2929/23/2011. számú határozatával az elsőfokú hatóság döntését helyben hagyta. Az alperes eljárása során ismételten tisztázta a tényállást, tekintettel arra, hogy a felperes a másodfokú eljárás időtartama alatt új céget alapított és saját személyére munkavállalási engedélyt szerzett, így esetében megváltoztak a tartózkodási engedély meghosszabbítására vonatkozó elbírálási kondíciók. Az alperes határozatában megállapította - a megváltozott életkörülményekre tekintettel -, hogy a felperes munkavállalási engedéllyel rendelkezik, magyarországi tartózkodását kereső tevékenység folytatása céljából igazoltnak lehet tekinteni, miként megélhetését, kiutazásának anyagi fedezetét, magyarországi szálláshelyét is biztosítottnak értékelte. Megállapította, hogy a visszautazáshoz szükséges feltételekkel a felperes rendelkezik, illetőleg hogy az egészségügyi ellátások teljes körére való biztosított jogviszony megléte igazolt. Az alperes elutasító döntését Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjára alapította, mivel a felperes a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt, és a fenti jogszabályhely olyan kógens törvényi rendelkezésnek minősül, amely nem enged mérlegelést, megvalósulása esetén a tartózkodási engedély kiadását meg kell tagadni. Az alperes a hamis adat, tény közlését abban látta megvalósulni, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes olyan pavilon-bérleti szerződést csatolt, amely hamis adatot, valótlan tényt tartalmazott, továbbá olyan munkaszerződéseket csatolt, amelyek esetében a tényleges munkavégzés nem valósult meg, és e tényt alátámasztott mind a munkaszerződéssel foglalkoztatott munkavállalók, illetőleg a felperes személyes nyilatkozata, mind pedig a helyszíni ellenőrzés során a hatóság képviselői által tapasztaltak.

A felperes keresetének az elsőfokú bíróság helyt adott és az alperes határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú közigazgatási hatóságot új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolásában kifejtette - egyetértve a felperessel -, hogy a közigazgatási hatóság jogszabálysértő módon alkalmazta a Vhr. 59.§ (2) bekezdés a) pontját, ezért a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja alkalmazásának sem volt helye. Álláspontja szerint az alperes sem a Harmtv., sem a Vhr. alapján nem bírt hatáskörrel arra, hogy vizsgálja a munkaszerződések érvényes, vagy érvénytelen voltát, annak tartalmi elemeit, tekintettel arra, hogy az érvénytelenség kimondására csak ilyen tárgyú kereseti kérelem alapján, kizárólag a hatáskörrel és

illetékességgel rendelkező munkaügyi bíróság jogosult. Tekintettel arra, hogy sem az alperes, sem más nem hivatkozott arra, hogy a munkaszerződések érvénytelensége vonatkozásában pert indított volna, vagy, hogy okirathamisítás gyanúja miatt büntetőeljárást kezdeményezett volna, nem volt hatásköre arra, hogy a munkaszerződések érvényességével kapcsolatban megállapításokat tegyen. A felperes az elsőfokú eljárásban a bejelentőlapok csatolásával igazolta mindhárom munkavállaló adóhatóságnál történt bejelentését, és az alperes sem vonta kétségbe, hogy a munkaszerződések formailag érvényesek és hatályosak, a munkaviszony létrejött és létező. Az elsőfokú bíróság szerint azok a tények, amelyekre az alperesi hatóság a munkaszerződések érvénytelenségét alapozza, olyan körülmények, amelyek kizárólag a munkáltatóra és a munkavállalóra tartoznak, mint pl. a munkafeltételek, a munkaórák száma, illetőleg hogyan történik a fizetés. Ezeket kizárólag a munkaügyi hatóság jogosult vizsgálni, erre az idegenrendészeti hatóság hatáskörrel és szakértelemmel sem rendelkezik. Az elsőfokú bíróság a pavilonbérleti szerződésekkel kapcsolatban leszögezte, hogy az olyan megállapítás az alperesi határozatban, amely az alperes álláspontja szerint is pusztán ténymegállapításként szerepel. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint miután az alperes kizárólag a valótlan tartalmú munkaszerződések alapján látta megvalósulni a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat, e jogszabályhely alkalmazásának a tényállás ismeretében nem volt helye. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásra előírta, hogy a határozatban szereplő tényállás alapján a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja alapján újabb határozatot hozni nem lehet.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, téves és okszerűtlen megállapításokat tartalmaz. A felperes ugyanis valamennyi iratot, a tartózkodási engedélye meghosszabbítása érdekében nyújtotta be, ezért azok tartalmától a hatóságnak nincs módja eltekinteni, a hamis adatközlés ténye nem vált érdektelenné akkor sem, ha idő közben a felperes tartózkodási célja megváltozott és arra vonatkozóan nyújt be újabb iratokat. Az alperes álláspontja szerint a hatóság nem lépte túl hatáskörét, amikor megállapította, hogy annak ellenére, hogy az alapeljárás során benyújtott okiratok, munkaszerződések és adóhatósági bejelentőlapok szerint a korábbi Kft. és a munkavállalók között napi 8 órás munkavégzésre jött létre munkaviszony, a rendelkezésre álló adatok, a helyszíni szemle eredménye és a tanúvallomások azt támasztották alá, hogy a tényleges munkavégzés nem valósult meg. A munkáltató a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 107.§ (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét teljesíteni nem is tudta és nem is akarta. A Mt. 102.§ (1)

bekezdése értelmében a munkáltató ugyanis köteles a munkavállalót a munkaszerződés, a munkaviszonyra vonatkozó szabályok, illetve egyéb jogszabályok szerint foglalkoztatni. A felperes a Vhr. 59.§ (2) bekezdés a) pontjában írt feltételeket nem teljesítette, nem tudta igazolni, hogy teljes munkaidőben három magyar vagy szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyt foglalkoztatna. Az idegenrendészeti hatóság a felperes által csatolt munkaszerződések és az adóhatósági bejelentőlapok valóságtartalmát, a jogszabályoknak való megfelelést a Harmtv. 67.§-a szerint az ellenőrizheti. Az alperes álláspontja szerint önmagában azon okirati bizonyíték, amely mögött nem áll valós, tényleges élethelyzet, nem fogadható el a jogszabályban meghatározott feltételek igazolásaként.

Az alperes nyomatékosan hivatkozott a Fővárosi Bíróság 6.K.34.675/2010/4. számú, 6.K.34.686/2010/3. számú, illetve 5.K.30.714/2011/3. számú ítéleteire.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból téves következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság nem ért egyet.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel a Kúria a következőkre mutat rá.

Az idegenrendészeti hatóság, így az alperes kötelessége a tényállás tisztázása, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-a alapján. Ennek során joga van vizsgálni mindazon feltételek megvalósulását, amelyektől a tartózkodási engedély kiadását a jogalkotó függővé tette.

A Harmtv. 13.§ (1) bekezdés c) pontja, miszerint a kérelmezőnek igazolnia kell a beutazás és tartózkodás célját, valamint a Vhr. 59.§ (2) bekezdés a) pontja, amely szerint a tartózkodási cél akkor tekinthető igazoltnak, ha a gazdasági társaság legalább három magyar állampolgárt vagy szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyt foglalkoztat teljes munkakörben, azok a feltételek, melyek valós fennállását az alperesnek vizsgálnia, a felperesnek igazolnia kellett. Az alperes ezzel nem lépte át hatáskörét, nem állapította meg a munkaszerződések érvénytelenségét, csak az idegenrendészeti jogszabályban foglalt

feltételeket ellenőrizte (Harmtv. 67.§). Ennek kapcsán megalapozottan állította az alperes, hogy a munkavállalók és maga a munkáltató, azaz a felperes nyilatkozatából is kitűnt, hogy a munkavállalók csak alkalmi munkát végeztek, a napi 8 órás munkavégzésük, a jogalkotói cél, mely a teljes foglalkoztatást tűzte ki, nem valósult meg. Az elsőfokú határozat meghozatala után a felperes új céget alapított, mely ténnyel közvetve beismerte, hogy az eredeti tartózkodási cél fennállását nem tudja alátámasztani. A tartózkodás feltételei egyfelől nem valósultak meg, másfelől a felperes ennek ellenkezőjét úgy kívánta bizonyítani, hogy a hatósággal hamis adatot, valótlan tényeket közölt. Utóbbi következményeit annak ellenére viselnie kell, hogy a másodfokú eljárás alatt a tartózkodás feltételeit megteremtette, tekintettel arra, hogy az idegenrendészeti hatóságnak nemcsak a tartózkodási feltételek meglétét, hanem a kizáró okok fennállását egyaránt vizsgálnia kell. A Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja kőgens törvényi rendelkezés, a hatóság e tekintetben nem mérlegelhet, amennyiben a kérelmező a hamis adatközlést megvalósítja, a jogkövetkezményeket, mint jelen esetben is alkalmazni kell.

Összegezve: az idegenrendészeti hatóságok, köztük az alperes másodfokú eljárásban egyértelműen megalapozottan állapította meg, hogy a felperes a tartózkodás jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt. Miután az alperes a Pp. 339/B.§ rendelkezéseinek eleget téve döntött a felperesi kérelem tárgyában, a döntését pontos jogszabályi hivatkozásokkal és indoklással látta el, mérlegelési tevékenysége a határozat indokolásából kitűnik, ezért határozata jogszabálysértőnek nem tekinthető, így az ezzel ellentétes elsőfokú ítéleti megállapítás nem helytálló, az elsőfokú bíróság döntése a Pp. 339/B.§ előírásaiba ütközik és ezért jogsértő.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a felperes megalapozatlan keresetét elutasította a Pp. 339.§ (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában.

Az alperest az elsőfokú eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részéről felszámítható perköltség nem keletkezett, ezért erről rendelkezni nem kellett, míg a pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt kereseti és felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a kereseti, illetőleg a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43.§ (3) bekezdése és

50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2013. május 15.

**Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó
bíró, Dr. Bögös Fruzsina s.k. bíró**